

G

GALERIE

door Paul Groot

Cardena

De in Columbia geboren Michel Cardena is een van de pioniers op het gebied van de videokunst en, volgens Peter Rubin in de begeleidende catalogus, heeft hij daar gestaag aan doorgewerkt "tijdens de duistere jaren dat video als kunstvorm in Europa praktisch onbekend was". Is dat een verdienste? Deze vraag dringt zich op bij het zien van de tentoonstelling van Cardena die de gehele benedenruimte van de nieuwe vleugel van het Rotterdamse museum in bezit neemt. Een kleine afgesloten ruimte was ook voldoende geweest voor de nauwelijks enerverende bandjes die te zien zijn in speciaal voor deze gelegenheid gemaakte tentachtige afscheidingen.

Cardena is een weinig inventief man. Ik zou niemand een visueel kunstenaar willen noemen die in zo grote mate gevoel voor evenwicht, concentratie en beperking mist. Veel van zijn werken (de oudste dateren uit 1969) zijn niet veel meer dan knutselachtig in elkaar gezette video's. Eigenlijk is er maar één werk dat echt van inventiviteit en ironie getuigt. Het is de *Symfonie voor zeven obers*, uitgevoerd op Kasteel Drakensteyn, met als spelers Prins Claus, H. J. van Asbeck,

Wim Beeren, Marinus Boezem, Ad Dekkers, Jan Dibbets en Peter Struycken. Ze dragen ieder een dienblad met glazen die al rinkelend een specifieke muzikale beweging uitdrukken. Zoiets ontstijgt de armoede van veel ander werk.

Museum Boymans-van Beuningen, Mathenesserlaan 18-20, Rotterdam. Tot 1 juni.

Piet Dieleman

De eerste expositie van Piet Dieleman, net afgestudeerd aan de Rotterdamse Academie voor Beeldende Kunsten, is een duidelijke aankondiging van een sterk talent. Er is nog van alles op aan te merken, maar de tekortkomingen nemen het zicht geenszins weg op een ambitieuze tekenaar en schilder die kennelijk weet wat hij wil. In de reeksen tekeningen van half-geometrische, half naturalistische voorwerpen en de tekeningen van

Cardena: Ik wacht op jou, 1979

dansende figuren neemt hij voldoende afstand van zijn niet zo moeilijk te traceren voorbeelden. In zijn schilderijen lijkt Dieleman nog zelfverzekerder. Ook hier is de onderwerpkeuze niet helemaal onverwacht, maar Dieleman maakt heel gemakkelijk gebruik van verschillende werkwijzen. Toch is zijn verfbehandeling nog te dun om blijvend te kunnen boeien. Een robuustere verfaanbreng zou voor de jonge schilder een volgende uitdaging kunnen zijn om zo de in een expressionistisch handschrift uitgevoerde composities wat meer karakter mee te geven. Organisatorisch lijken hem weinig problemen in de weg te zitten.

't Venster, Oude Blauweweg 113, Rotterdam. Tot 10 juni.

René Daniels

Het nieuwe werk dat René Daniels nu in Brugge toont (en dat vanaf volgende maand op de grote manifestatie *Westkunst* in Keulen te zien

René Daniels

zal zijn) is een duidelijke voortzetting van de verzoberde lijn die sinds enige tijd in zijn werk zichtbaar is. De expressionistische tendenties hebben plaats gemaakt voor een veel minder vloeiend, onhandiger handschrift. Daniels lijkt zich af te zetten tegen zijn lyrische werkwijze die in beelden van grammofoonplaten en zwanen op weerspiegeld water heel sterk tot uitdrukking kwam.

Op de tentoonstelling zijn als meest opvallende onderdelen betrekkelijk grote composities te zien die de gevelwand van de Gentse Vishal tot onderwerp hebben. Het zijn op polaroid-foto's gebaseerde voorstellingen, die in een strenge opbouw een menselijke uitdrukking hebben gekregen doordat Daniels gezichtstreken tussen de gevelfronten heeft aangebracht. Verder vallen ook het opmerkelijke portret met hoed en de wat kleinere composities met rollerskates, naakten en objecten als een schoen op. Daniels' zich vernieuwende werkwijze treedt hier het duidelijkst aan het licht.

Vereniging Aktuele Kunst, Gewad 23, Gent. Tot 25 mei

David Tremlett

David Tremlett

Anders dan zijn collega's Hamish Fulton en Richard Long, die als resultaat van hun reizen altijd esthetisch onmiddellijk aangrijpende en soms zeer materiële beelden tonen, heeft David Tremlett in veel van zijn werk de herkenbare realiteit verlaten. Ook de tekeningen die hij nu toont zijn van een uiterste eenvoud. Tremlett neemt van zijn reizen elementaire tekens mee die geografische en antropologische zaken aan de orde stellen. Schematisch aangeduide grenzen tussen landen en streken, zigzaggende lijnen die hoogteverschillen tussen bergen aangeven, golvende strepen die de loop van een rivier aanduiden.

Tremlett heeft in zijn tekeningen een grote reductie aangebracht. Terwijl hij op zijn hier overigens niet getoonde foto's te midden van de trotse en verwonderde inheemse bewoners troont, vormen zijn tekeningen witte velden waarop de elementaire tekens mondjesmaat zijn aangebracht. De schaarse gegevens die hij loslaat, komen soms over als kinderlijke krabbels. Vooral als Tremlett grote formaten gebruikt, is dan de inflatie van de voorstellingen te groot; op de kleinere tekeningen lijkt de ideogrammatische inhoud van de schetsen beter tot zijn recht te komen.

Art & Project, Prinsengracht 78 Amsterdam. Tot 23 mei.